

У Кіровограді відбулася ARTистична революція (ФОТО)

Перша електронна газета

Тетяна Колісник



<http://persha.kr.ua/u-kirovogradi-vidbulasya-artistichna-revolyuciya-foto/>

Схоже, що в театрі ім. М. Кропивницького назріває культурна революція – з'являються нові обличчя, які готові дарувати кіровоградцям нове нестандартне мистецтво. І в цьому їх повністю підтримує досвідчена генерація театралів. У п'ятницю, 25 вересня, на малій сцені кіровоградського театру презентували комедію французької письменниці-драматурга Ясмін Ризи «ART», яка вже встигла стати класикою сучасності, отримала купу престижних європейських нагород і більше 10 років з великим успіхом йде у кращих театрах світу.

Художнім керівником постановки став Євген Курман, а от за режисуру та музичне оформлення взявся 27-річний артист драми Євген Скрипник. І з упевненістю можна стверджувати, що творчий тандем поколінь пройшов вдало. Не досконало, без притаманної французької легкості і шарму, зате весело і експресивно. А якщо порівнювати з «Декамероном» у постановці Валентина Варецького, який показували кияни на день пізніше (за участі зірок української сцени – Ольги Сумської та Руслани Писанки), то кіровоградці взагалі були геніальними. Їхня вистава принаймні подарувала сміх і змусила замислитись, а не викликала бажання втекти на 15 хвилині дійства.



Про що саме вистава «ART»? На перший погляд здається – про мистецтво. Троє друзів Марк, Серж та Іван сперечаються про те, що можна вважати справжнім мистецтвом. У центрі суперечки робота модерного художника Антріуса, яку придбав Серж за 200 тис. франків, – білі лінії на білому полотні (Серж не мажор і не мільйонер – просто він марив цією картиною давно).



На початок вистави глядач не знає ні друзів, ні їхніх смаків, ні характерів, тому спочатку дійство сприймається як мистецький дискурс. Що це – “лайно собаче” чи мистецтво? Чи можна взагалі вважати мистецтвом шалено дорогий чорний або білий квадрат зі смугами чи без них...



Французи – майстри глибокопсихологічної драми, трагізм і глибину якої вони ховають за ненав’язливою розмовою і тонким гумором. Традиційним для французького модерну переломом у ході дійства зазвичай стає якась абсурдна ситуація чи висновок. Тому не дивно, що трохи погравшись з класичним текстом, кіровоградці по-своєму проінтерпретували складність чоловічої дружби і мистецтва. Їх висновок простий і в той же час незрозумілий. **“Якщо диван є диван, тому що диван є диван, а стіл є стіл, тому що стіл є стіл, значить диван – це диван, а стіл – це стіл. Проте, якщо диван – це диван, тому що стіл – це стіл, а стіл – це стіл, тому що диван – це диван, значить диван – це стіл, а стіл – це диван»**, – зривається з уст інертного невдахи Івана, який нарешті вийшов за рамки себе і показав свою справжню натуру. І десь тут до глядача доходить абсурдна і в той же час зрозуміла істина – причина конфлікту не у поглядах на мистецтво, а у тому як змінилася дружба Сержа, Марка та Івана за останні 15 років.



Словесна дуель плавно переходить в справжню бійку-танець (тут акторам ще варто попрацювати над технікою, але режисерський хід дуже цікавий та заворожуючий) і стає зрозуміло, що час не минув марно – хлопці вирости і стали повноцінно сформованими особистостями з різними смаками, стилем життя, стосунками, манерою поведінки, а цей конфлікт назрівав уже не перший день.



Серж (Валерій Ланецький) – лікар-дерматолог, поціновувач модерного мистецтва. Натура виточена, з легким нальотом снобізму. Марк (Євген Скрипник) – інженер в авіаційній промисловості, поціновувач класичного мистецтва і цінностей, сильний і вольовий, авторитарний у стосунках. Іван (Олександр Малахатко) – щойно отримав місце торгового агента, планує одружитись, нереалізований у професії, конформіст, але зі своїми внутрішніми демонами, яких допомагає приборкувати психоаналітик. Такими їх бачить глядач у сценічній реальності.

Якими вони були колись – можна лише здогадуватись. Чи не єдине, що залишилося від них попередніх – це їхня стара дружба, яка зараз переживає не найкращі часи. І саме зараз їм варто вирішувати, що робити далі: зберегти її чи піти кожен своїм шляхом. Звучить майже Шекспірівське "Бути чи не бути", але з французьким колоритом: без душевних потрясінь, іронічно, з притаманною лише їм хитрою і продуманою "необдуманістю".



Але не варто розкривати всі секрети – краще їх побачити, почути і відчутти самостійно. Абсолютно відверто і чесно наостанок можна сказати єдине: поціновувачам французького модерну та талановитих кіровоградських акторів – вистава «ART» однозначно буде до смаку. Адже кропивчани своєю постановкою подарували кіровоградській сцені декілька приємних сюрпризів – доторкнулися до розуму та відчуттів, розщедрилися на 1,5 години тонкого французького гумору, якісної акторської гри та зробили європейську класику ближчою до українського глядача.





Тетяна Колісник, Перша електронна газета